

ból a mélységből, ahová saját gyengeségeink juttattak, gyengeségeink hínárjából épp a küldetés isteni segítségével kell kijutnunk. A hívó ember felismeri, hogy ebben a nagy erőpróbában nincs egyedül. Az Úr vele van, övé a szabadtás. Ebben a tudatban „mindig a jót akarja, a lehető legjobbat, s kész érte mindent eltérni. Szóval, tettel, áldozattal segíti embertársait. Mindenkihez nyájas. Okos és előrelátó. Hűséges és szilárd, mint aki nem embereknek kíván tetszeni, hanem egyedül az Istennek” (Zwingli). És a prófétával vallja: „kiemelted életemet a múltból, ó, Uram Istenem”. Ámen.

CSONGVAY ATTILA

FORRÁS SORSA — LELKÉSZ SORSA

4Móz 20,11

Felbomlott sorokkal bandukol Izrael népe vezére után, forráságot áraszt a nap, a férfiak szakállában, asszonyok állkendőjében, gyermekarcok gödröskéiben gyűl a verejték.

Csenevész fűszálak ájuldoznak a megrepedt földben; sehol egy árnyékos liget, dús lombú fa, csak szétszórt kövek vannak és por a lépések után. A lélekben bátrak biztatják a lemaradókat, az Úr nevében bizók kárpótlás harmatát szórják a szomjazó népre. Mert víz után sóvárog a nép, vizet kérnek lázba borult szemek, szakadt ajkak, lehajtott fejjel vízért óbégatnak horpasz állatok, de víz nincs sehol a közelben.

— Istenem, mi lesz velünk? — tördelik kezüket az asszonyok. — Merre menjünk, kihez forduljunk egy korty italért?

A férfiak keményre húzott arcizmokkal, hangtalanul lépkednek, de egyszer csak száraz viharként felkavarodnak fojtott indulatok, s letáborozáskor bűnöst keresnek.

— Te vagy az oka — mutatnak Mózesre fenyegető kezek —, te vagy a hibás szomjhalálunkért! Miért hoztál ki Egyiptomból, ahol, ha szolgaságban is, de éltünk s remélhattük a holnapot. Mit akarsz velünk? Hogy elpusztuljunk menthetetlenül? Adj hát vizet, hogy megmaradhassunk!

Mózes hallgatva áll. Gondokba vont tekintetével végigpásztáz a szomjúságtól szétbomlasztott táboron, aztán megfordul, és leborul a szent sátor előtt. Egy perccig emlékezik, átvillannak lelkében a fontos állomások.

— Öklében gyürkölözik az erő, amellyel leütötte népe hajcsarát, lábában remeg az út, amely megmentette életét.

— Fellángol előtte a Hóreb-hegyi csipkebokor, ahol fontos feladattal bízta meg az Úr, legyen népének szabadítója.

— Látja a földet, ahol népe szenvedéséért sokszor könnyezett, de ahonnan az Úr segítségével kivezetett az út.

— Látja a vándorlásban megtett járőföldröket, a korlátoltsággal vívott harcait; látja a széthúzás bomlasztó erejét, s bár népe jövőjéért mindent elviselt, most úgy érzi: nincs tovább.

De megszólal az Úr, s csüggedt szolgájának új parancsot ad: vedd azt a pálcát, amellyel átkeltél a Vörös-tengeren, gyűjtsd össze a népet, szemük láttára érintsd meg a sziklát, s abból víz fakad.

„És felemelé Mózes az ő kezét, s megüté a kősziklát az ő vessze-jével két ízben; és sok víz ömle ki, és ivék a gyülekezet s az ő bar-mai.”

Igy szól a mondaszerű bibliai leírás, amely a zsidó nép új hazát kereső útjának egy szakaszát tárja elénk. Azóta pár ezer év eltelt, de szinte a mi kebleinket is megüti a poros forróság, torkunk reszel, inyünk felreped, halántékunkat feszíti a vér, s jön, s jön, hogy elstutogjuk egyetlen kérésünk: adj vizet, hogy megmaradhassunk!

Amikor aztán jól ismert neszezéssel megindulnak az első csep-pek s zuhognak utánuk a többiek, amikor egymást földre döntve vi-zet habzsolunk, akkor feloldódik a mi szorongásunk is, és léleekben belekapcsolódunk ezernyi lélek hálaadásába: dicsőség Istennek, tiszt-letet Mózesnek!

A hívő ember azonban ura érzéseinek, hamar letörli könnyeit, fo-gairól, mint fehér kavicsokról a víz, hamar elpárolog a nevetés, szor-dinóba fogja a szívhangokat.

Mi is együttérzünk a megpróbált néppel, szomjazunk a szomjú-hozókkal, remegünk a vízért, s leborulunk a hálaadókkal, de a másik pillanatban érzések fölé kerekedik az ész, s megkérdezzük: vajon el-hihető ez?

Véleményeink megoszlanak.

1. Van, aki elfogadja mint csodát, Isten hatalmának, létezésének kinyilatkoztatását. De kérdem én: Istennek van-e szüksége, hogy bár-mikor ilyen csodákban jelentse ki magát? Nem elég csoda-e a világ-mindenség, örökérvényű törvények elrendezése, nem elég bizonyosság-e Isten létezésére, hogy embert teremtett, munkatársakat?

2. Van, aki a testi szomjúságot átteszi a lélek síkjára. Az egyip-tomi szolgaság kiszárította a nép lelkét, a kilátástalanság kiszívta szí-vükből a megmaradás, a szebb jövő éltető nedvét, hitét, s Mózes a nemzeti Isten eszméjével, az Úr segítségének jelképes italával e hiányt pótolta.

3. Vannak, akik a sziklából való vízfakasztást elfogadják mint le-gendát, s legyintenek rá. Nos hát valahol itt látom az igazságot, le-gyintés nélkül. Mert lehet legenda, hisz a nagy embereket legendák övezik, de a legenda nem születhetett csak önmagáért. Életre keltőit sarkallta valami. De mi?

Mózes legendájáról lekanyarítva a mese palástját, megtalálhat-juk a legendateremtők célkitűzését: példát állítani az utódok elé. Mert nézzük csak: Mózes elmehegett volna egyedül. Bujdosásában megedződött, bírta a nélkülözést, családi vagy vagyoni gondok nem akadályozták lépteit. Két keze munkájával kényelmesen fentarhatta volna saját életét, de ő mégis helyállt, népével maradt. Nem a dicső-ségért, hogy felnézzenek rá ifjak és öregek; nem azért, hogy nevét imába foglalják s tábortüzek mellett róla szóljanak, hanem azért, mert erényeivel és bűneivel együtt szerette népét, mert vére a vére, nyelve a nyelve, múltja a múltja volt. Maradt, mert hazát akart népének: kalá-szos rónákat, erdőkoszorúkat, folyószalagos szőlődombokat. Maradt,

mert azt akarta, hogy legyen felhőtlen a nép tekintete és szabad az élete. Maradt, s hogy népét célba vezethesse, az Úr segítségével vizet fakasztott. Azt jelenti ez a legenda nyelvén, hogy a jó vezető nemcsak feszít az élen, fogadja a hódolatokat, jóból részt kér, rossztól megszabad, hanem szélcsendben és hullámverésben, lakodalmas vagy sirató menetben együtt halad a néppel, s még a lehetetlent is megpróbálja a közérdekért!

Ez az ószövetségi legenda azonban a mindenkori néphez is szól!

Kedves Testvéreim! Nem véletlenül választottam beköszöntő beszédem alapjául a csodálatos vízfakasztást, hanem gondolatszikrák indítottak s töprengések araszoltak utat odáig.

Amikor öt esztendővel ezelőtt Csehétfalvára kerültem, nemcsak az emberekkel, hanem azzal a darabka földrésszel is ismerkedtem. Természetjárásaim közben ráakadtam egy szikla alól fakadó, elhanyagolt forrásra. A fű felverte, békanyál belepte, szomjas lelkeket felüdítő ösvény oda nem vezetett. Lombot vágtam, vizét kisépertem, medrét mélyítettem, lefolyót készítettem, s amikor megtisztult, jót ittam belőle. Arra jártamban sokszor felkerestem, megismertettem hieimmel.

Ettől a forrástól is búcsút vettem, s amikor előtte még egyszer térdre ereszkedtem, mintha Mózes hegyen lakó Istene szóra nyitotta volna ajakát. Megszólalt a szikla, hangot hallatott a fenyves, fülemhez hajoltak a bokrok, a víztükréből szemembe hulltak a napsugarak, s megrázó erővel belém döbbsent a felismerés: Istenem, lelkészi sors, lelkészi hivatás szolgálni, táplálni a szomjas lelkeket.

Nem tudom, ha a forrás tükrében szájon csókoltatók önmagatokat, ha tenyeretekből vagy kalapkarimából enyhítettétek szomjatok, vajon egy gondolatsor erejével futottátok-e át a forrás sorsát, a forrás életét? ... Mert sokat mesél a forrás a reá hallgatóknak. Nekem is vallott, s most vallomását elmondom:

1. A vizem élő víz — mondotta a forrás. Mindegy, hogy árok fejében vagy kőszikla alatt, a tundrán vagy a pampán születtem-e, én mindenhol és mindenkor az életet szolgálom. Aki engem használ, felüdül tőlem, aki iszik belőlem, csak életre mehet.

Nos hát a lelkésznek is élő vizet kell adnia a hozzáfordulóknak. Mindegy, hogy egyszerű hajlékban vagy felhőkarcolóban látta-e meg a napvilágot, ha életet gyarapító, életet szépítő, szolgáló eszmék hordozója, helye és értelme van a nap alatt.

Jézus fogta fel a legvilágosabban Isten lényegét, ő szűrte át az istenfogalomba bekerült idegen zavaró dolgokat, s ennek a víznek kell felbuzognia. Ez azonban nem lehet időszakos. Azt jelenti ez, hogy a lelkész is mindig lelkész kell hogy maradjon, nemcsak a szószéken, paláttal a vállán, hanem akkor is, amikor munkával imádkozik, amikor örül vagy sír embertársaival, minden nap és minden órában!

2. Vizem mindenkié — mondotta tovább a forrás —, nem kérdezem: természetbarát vagy-e vagy természetromboló, e vidék szülötte vagy más tájak fia; nem kérdezem: fehér-e a bőröd vagy sötétebb, én mindenkit táplálok!

A lelkész is mindenki szolgája! Mindegy, hogy aki hozzá fordul, annak szívében él-e a jó Isten hite, mindegy, hogy galambot vagy keresztet hord címerében, ha vizet kér, ha reményt, megnyugtatást

esdekel, a lelkésznek adnia kell! Szakadatlan adnia kell Isten lényéből!

A lelkész életét is sokszor felkavarják külső erők, a rosszakarat megkövezi, rágalom iszapolja, gáncsoló láb megtapossa, de neki mégis meg kell tisztulnia, mert zavaros vízből nem isznak szomjazók!

Íme, Testvéreim, így vall a forrás önmaga s a lelkész sorsáról. A káros elemeket önmagunkból kiküszöbölni, élővizet fakasztani, lényegünket szakadatlan felkínálni és szolgálni mindenkit, szolgálni szüntelen, ez a mi dolgunk, és nem is kevés.

Tudom, hogy a homoródszentpáli unitárius gyülekezet évszázadok alatt komoly forrásokból ivott; tudom, hogy a hívekért élő, e hívek sorsát valló-vállaló mózesi jellemek itala biztosította a szomjúság oltását, és ez a tudat a felelősség súlyával érint engem. A jövő számunkra mindig ígéret földje, amelyben teljesebb az élet, bátrabb a tekintet, felszabadultabb a kacagás, forróbb a csók és erősebb a szeretet. A széthúzás, a kicsinyhitűség, a torzsalkodás, a közöny homokdűnéin vezet sokszor az út, reményvesztetten megtorpanunk, ingadozunk, mint a kiválasztott nép, és hogy elkerüljük a pusztában maradást, előttem járómhoz hasonlóan szeretném ismételtetni én is a vízfakasztást! Tudom, hogy Mózes évezredenként születik a földre, tudom, hogy Mózes én sem lehetek, de mégis szeretnék nyomában haladni s vállalni valamit erőm szerint híveimért! Szeretnék az életvándorlásban apró forrás lenni, felüdítője a vándornak. Szeretném, ha balladás nyelvem, egyistenhitem, emberbecsülésem, hazaszeretetem — egy jóttányival is — de táplálna titeket, hogy nem gyengülve, hanem egyre izmosodva mehessünk tovább!

Ezért kérem a ti segítségeteket is, kedves híveim. Mert nézzétek, panasszal bocsátott útra a forrás.

— Vízem élővíz, de lassan-lassan elposványosodik; én mindig megtisztítom önmagam, de az elhagyatottság gyomja fojtogat, én mindenkit táplálok, de nem mindenki látogat. Pedig ha szüntelen használnának, ha szakadatlan merítenének, annál bőségesebbé és táplálóbbá tenné vizemet.

Igényeljétek hát mindig, miként Mózes népe, a vízfakasztást! Fogjunk kezét, boruljunk le közösen az Úr színe előtt, suhogtassuk szüntelen öntudatunk pálcáját, mert ha énekeljük a zsoltárt, ha halljuk a mi Atyánk szavát, ha áll a vizet árasztó templom sziklája, ha Istennünk van, van mindenünk.

Ebben segítsen meg az Úr, mindnyájunk Istene! Ámen.

KERESZTES SÁNDOR

EGYHÁZI ÉLET

Egyházi Képviselő Tanács márc. 20-án tartotta I. évnegyedi rendes ülését. Dr. Kovács Lajos püspök-elnök napirend előtt bejelentette, hogy márc. 17-én részt vett a Szocialista Egységfront Országos Tanácsának együttes plenáris ülésén, mely egyhangúlag elhatározta: javasolja a Nagy Nemzetgyűlésnek Nicolae Ceaușescu, az RKP főtitkára újraválasztását Románia Szocialista Köztársaság elnöki funkciójába. Március 17-én a Nagy Nemzetgyűlés, egész nemzetünk egyöntetű akaratának megnyilvánulásaként, lelkes egyöntetűséggel Nicolae Ceaușescu kiváló párt- és államvezetőt újraválasztotta hazánk elnöki tisztségébe. Ez alkalomból püspök üdvözlő táviratot küldött Nicolae Ceaușescu elnök úrnak, kifejezve Egyházunk iránta táplált mélységes tiszteletét és jókívánságait.

E. K. Tanács I. évnegyedi ülésén elsősorban a múlt év dec. 8-án tartott Főtanács határozatainak végrehajtásával foglalkozott, majd intézkedéseket hozott különböző egyházi ügyekben, így szabályozta a lelkészek pihenőszabadságát, megállapította a teol. hallgatók 1974—75. tanév II. félévi ösztöndíjait, felülvizsgálta az 1974. évi zárszámadásokat, és az 1975. évi pénzügyi terv végrehajtásával kapcsolatban foglalkozott az Egyház jelenlegi anyagi helyzetével. Végül megválasztotta a Nyugdíjpénztár felügyelő bizottságába az 1975—78. évek ciklusára Máthé Zsigmond, Major Sándor és Szabó Dezső fiait.

A Nyugdíjpénztár Vezető Tanácsa szintén márc. 20-án tartotta I. évnegyedi rendes ülését. Tárgysorozatán az 1974. évi zárszámadás, az 1975. évi pénzügyi terv végrehajtása és más folyó ügyek szerepeltek.

Lelkeszi értekezlet Az első évnegyedi értekezletet a Kolozs-Tordai és Sepsiszentgyörgyi egyházkörben március, a Maros-Küküllői és Székelykeresztúr-Udvarhelyi egyházkörben április első felében tartották. A közérdekű értekezlet keretében lelkészek *Románia Szocialista Köztársaság fejlődésének kilátásai az elkövetkezendő 15 évben* c. előadást dolgozták fel. A teológiai értekezlet tárgyát Lőrinczi László *Konfirmáció* c. előadása képezte; ezt követte az egyházközségekben gyakorolt konfirmációs szokások megtárgyalása. Az előterjesztések részletes megtárgyalása alapján a lelkészi értekezletek elkészítették a konfirmációi szertartás egységesítésére vonatkozó egyházköri javaslatukat.